

TÓCÓI HARANGSZÓ

A Szent Család Templomból

16. évfolyam 7. szám - az Úr 2015. évének július havában

Mester, mi jót kell tennem, hogy örök életem legyen?

Szent II. János Pál pápa *Veritatis Splendor* kezdetű enciklikája 1993 augusztus 6-án jelent meg. Minden kor minden embere számára kérdésként merül fel, hogy "mi az igazság"? Keressük, kutatjuk, ugyanis szükségünk van arra, hogy el tudjunk igazodni a földi életben, valamilyen vezérelvnek megfelelően be tudjuk rendezni az életünket.

Isten a kinyilatkoztatásban megadja a választ ezekre a kérdésekre. Ugyanakkor az igazsággal nem csak a tudás jár, hanem küldetés, feladat is. Olvasva a szentírást látjuk az életünk, az emberiség életének alapvető igazságait. Honnan jövünk, merre tartunk, mi az élet értelme? A pusztán tudáson túl viszont életünkben ki is kell nyilvánulnia ennek az igazságnak, hogy így mások is rátaláljanak.

Az enciklika alapvetése a gazdag ifjú és Jézus beszélgetéséből indul ki. Odamegy egy ifjú Jézushoz és megkérdezi tőle, hogy "Mester mi jót kell tennem, hogy örök életem legyen?". Ennek az ifjúnak megvan mindene, mégis érzi, hogy az ember élete több ennél. Odamegy tehát ahhoz, aki hiteles választ tud adni a kérdésére. Amikor keresztény emberként igyekszünk mi is az életünkben tájékozódni, hasonlóan járunk el. Jézus újra és újra hív bennünket, mi pedig hozzá megyünk és beszélgetünk, találkozunk. Szent II. János Pál pápa nem véletlenül indul ki ebből a szentírási szakaszból, amikor Isten élő igazságáról akar tanítani a huszadik század alkonyán. Érdekes módon az ember életének alapvető igazságai mindig ugyan azok maradnak, de mindig megpróbáljuk felülírni azokat és más igazságot megalkotni magunknak. Ezért az enciklika első fejezetében, alapvetésként végig vezet minket a szentatyá az alapvető igazságokon: Isten jóságán és emberszereteten, az ember jóságán, elesettségén, megváltottságán. Mindennek a konklúziója a következő szentírási szakasz: "Ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást... Mi azért szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket."

Az örök érvényű igazságokon túl az enciklika rámutat a modern kor kihívásaira: hogyan tudunk emberségesek maradni, hogyan tudunk Istenhez kapcsolódni napjainkban? Mindennek nem pusztán elméleti, hitigazságokat tartalmazó alapja van, hanem elsősorban erkölcsi. Sokszor elfelejtjük, hogy Isten az egyházan keresztül nem csak dogmatikai igazságokat tár elénk, hanem szilárd erkölcsi alapot is ad. Olyan alapot, amelyre bármilyen élethelyzetben biztonságosan lehet építeni. Olyan alapot, amely ha hiányzik, akkor az ember érjen el bármilyen nagyságra is, saját magát taszítja bukásba.

Reznek Ádám

Események templomunkban

Az elmúlt hónapban nem volt keresztelés templomunkban, és plébániánkhoz tartozó temetés sem volt.

Előző káplánunk, Pető István atya életének 54., áldozópapságának 31. évében, 2015. július 12-én, hosszú, súlyos betegség után hazatért Teremtőjéhez. István atya 1961. október 27-én született Mezőkövesden. 1985. június 22-én Egerben szentelték pappá. Káplánként szolgált 1985-1993-ig Újfehértón, Mezőkövesden, Sátoraljaújhelyen, Sáropatakon, Mátészalkán, Jászárokszálláson és Jászberényben. Ezután plébánosként a csengeri, mezőladányi, hosszúpályi és a tiszaszalkai egyházközségeket látta el. Plébánosi szolgálatait időközben megszakítva négy évig kísérető lelkész volt a debreceni Szent Anna-székesegyházban, majd egy-egy évig Nagykállóban, Nagyhalászon, Fülöpön és Kisvárdán. Életének utolsó szolgálati helye a debreceni Szent Család plébánia volt, ahol kísérető lelkészként 3 évet töltött. 2014-től súlyos betegsége miatt került a debreceni Szent Erzsébet Otthonba, ahol egy év múlva, 2015. július 12-én, hosszú, súlyos betegség után, szentségekkel megerősítve, a debreceni Klinikán hazatért Teremtőjéhez.

Búcsúznak István atyától

Tudtuk, hogy súlyos beteg, számítottunk arra, hogy erős akarata ellenére is bekövetkezik az a pillanat, amikor a betegség elleni küzdelem egyszer véget ér.

István atya visszaadta lelkét Teremtőjének. Példát vehetünk róla türelemből, a szenvedések hősiességéből. Még betegségében is tudott jókedvű lenni, viccelődni, nem érezte, hogy küzd a súlyos kórral. A biblia-órákra mindig maximálisan igyekezett felkészülni. Magas színvonalon adta elő az anyagot, minden percet igyekezett kihasználni. Értékes jegyzeteivel segített bennünket a téma minél jobb megértésében.

Betegsége súlyosabb szakaszában jó volt látni, hogy András atya milyen nagy figyelemmel és gonddal törődött vele.

Aggódva figyeltük minden lépését, örömmel észleltük, ha egy kis javulást tapasztalhattunk nála.

Isten irgalmában bízva reméljük, hogy megnyugszik Jézusunk Szent Szívén. István atya! Nyugodjon békében!

Hajdú Lajosné

Zarándokúton Szent Pál nyomában

A Szent Család Plébániáról néhányan, július 13-20-ig feledhetetlen zarándokúton jártunk András atya vezetésével: Szent Pál apostol nyomában, Görögországban.

Miért pont Pál apostolt választottuk iránytűnek zarándoklatunkhoz? Pál apostol Benjamin törzséből származó zsidó családban született. Atyjától római polgárságot örökölt. Hihetetlenül élénk szellemű, nagy műveltségű, görögül hibátlanul beszélő férfi volt, akinek a damaszkuszi fordulat után élete egyetlen célja, hogy az evangéliumot hirdesse a pogányoknak. Veszélyt és fáradtságot nem ismerve, megalkuvás nélkül haladt Krisztus útján, nyomában egyházközségek sokasága alakult, amelyeket később is számon

tartott, levelein át irányított, vezetett. Leveleiben ma is olvasható tanításai keresztény hitünk legtöbb kérdésében a 2000 év előttihez hasonló erővel és frissességgel sugároznak felénk és erősítenek meg bennünket.

Utunk első állomása **Kavala**, az egykori **Neapolis** volt. Ide érkezett Pál apostol a tenger felől. A városban ma is őriznek talapzatra állítva egy hatalmas követ, amely a kikötőből származik, s amelyen az utókor kegyelete Szent Pál lába nyomát véli felfedezni.

Néhány kilométer után **Filippibe** érünk, amely az ókorban fontos kereskedelmi központ volt. Szent Pál társaival - Szilással és Timóteussal - valószínűleg a zsinagógában imádkozott és hirdette az evangéliumot. Beszélt a köré gyűlt asszonyokhoz is. Elsőként egy Lídia nevű bíboráros asszony szíve nyílt meg a

tanítások számára és keresztelkedett meg egész háza-népével együtt. Háza helyén ma szép keresztelőkápolna és a szomszédos patak partján emlékhely áll. Pál apostol tanítása azonban a zsidó közösség tagjaiban féktelen indulatokat váltott ki, megvesszőzték, börtönbe vetették. Cellája ma is látható, s csak a csodának köszönhető, hogy kiszabadult. Az ásatások feltárták az ókori színházat, két bazilika és az agora maradványait.

Kora délután indultunk dél-nyugatra, megálltunk **Tesszalonikiben** és **Bereában**, a mai **Veriában**, ahova Szent Pál érkezett **Thesszalonikiből**. Zarándokutunk folytatódott a Tempi-völgyén, Larissán és Kalambakán keresztül a **Meteorák** sziklakolostoraihoz. Thesszalia hatalmas hegységekkel - Pindus, Olymposz, Agrapha - övezett síkságán található a világ egyik páratlan csodája, a Meteora, amely összefoglaló elnevezése a gigantikus, torony és csipke alakú, többszáz méter magas különálló szikláknak. A XI. század óta a sziklák egyes barlangjait, majd csúcsait ortodox szerzetesek foglalták el. A legnagyobb sziklán 1344-ben építették a máig legnagyobb kolostort, 400 méterrel Kalambaka városka fölött. Csoportunk ezt a Nagy Meteorát, az Átalakulás Kolostorát látogatta meg. A főtemplom, amelyet Krisztus színeváltozásának szenteltek, 42 m hosszú, nyolcszögletű kupola fedi. Bámulatba ejtő az Istenanya, a Szent Szűz ikonja, a Színeváltozás freskója, s valamennyi falfestmény, amelyek Krisztus szenvedéseit, a szentek vértanúságát, az első ökumenikus zsinatot, s az ortodox szenteket ábrázolják. A világtól visszavonult szerzetesek igazi célja az ortodox krisztusi élet megvalósítása, a Szentlélek elérése imádság, könyörgések, böjt, virrasztás és a jótékonykodás folyamatos gyakorlásával és megélésével.

Az Athénba vezető út rövid, de megrendítő állomása volt a **thermopülei szorosban** a görög hősök, az emberi hazaszeretet és önfeláldozás emlékműve előtti tisztelés: „megcselekedték, amit megkövetelt a haza”.

Utolsó (5 éjszakai) szállásunk ugyancsak a tengerparton, **Loutrakiban** volt. Kirándultunk a Peloponészoszi-félszigeten: megnéztük a **Korintoszi-csatornát**,

Korintoszt, Mykéne-fellegrát, Epidaurus ókori színházát, ahol az Aszklepiosz szentély meglátogatása előtt a lenyűgöző, meghökkentően épségben maradt és páratlan akusztikájú színházban műsort rögtönöztünk. Majd **Tolo** tengerpartjáról hajóval utaztunk egy lakatlan szigetre, ahol felejthetetlen szentmise után rövid szabadidő, fürdőzés következett.

Az utolsó állomás **Athén**: Parlament, Dionüszosz-színház, Áres-domb, Akropolis, Plaka volt. A lenyűgöző Akropolisz, az építészet és szobrászat csodái, a tündöklő napfényben szikrázó Parthenon, az Erechteion azt is megrendíti, aki nem először látja ezeket a csodákat. A tökéletesség megunthatatlan. Nyakunk épségét kockáztatva felkapaszkodtunk a tükörsíma, csúszós sziklákon az Areopagus dombra, ahol Szent Pál prédikált, s a szentmise, szentáldozás kegyelmében részesültünk.

Zarándokutunk utolsó napján szentmisénk az athéni Szent Dénes katedrálisban volt; amelyet az athéni Aeropagioszi Dénes tiszteletére építettek, aki Szent Pál areopagoszi beszédének hatására tért meg. A szentmisében hálát adtunk azért, hogy Szent Pál nyomába lépve még teljesebben feltárult előttünk Jézus jelenléte a világban, az életünkben.

A hosszú buszutazás egyik városból a másikba, sem unalmas, sem eseménytelen nem volt. A velünk utazó kispapok előimádkozásával hol közösen, hol kisebb csoportokban zsolozsmáztunk, énekeltünk. Mészáros Zsolt újmisési atya, a kispapok áhítatos és lélekemelő szentbeszédei mindannyiunk számára a lélek építésére, hitünk elmélyítésére szolgáltak. A szentlecke felolvasása egy-egy útitárs megtisztelő szép feladata volt.

Gazdagodtunk, lélekben gyarapodtunk ezen az úton, hiszen Szent Pál nyomában, Jézus nyomában jártunk. *Molnár Katalin*

Vasárnapi szentmiséken felolvasó családok:

Július 26. (Évközi 17. vasárnap): Egyházmegyei búcsú

Augusztus 2. (Évközi 18. vasárnap): Vilicsku család

Augusztus 9. (Évközi 19. vasárnap): Sebők család

Augusztus 16. (Évközi 20. vasárnap): Ministránsok

Szép gondolat

„Akkor vagy igazán szabad, ha azt, amit vállaltál, meg tudod tenni, és a kudarcok, sérelmek után sem a gyűlölet, a harag uralkodik a szívedben, hanem az újrakezdés lelkülete, a szeretet és a jószág.” *Böjte Csaba*

Gyerekszáj

Az öt éves Berci az anyukájának:

- Anya... Istennel úgy találtuk ki magamat, hogy te nagyon örüljél!

Egy csepp derű- felnőttek sem árt

XXIII. János pápa egyszer azt írta: "Három dolog viszi romlásba az embert: a nők, a szerencsejáték és a földművelés. Apám a legunalmasabbat választotta."